

Бюлетин № 2.

Издава д-то на Македонската емиграция в Пловдив.

ИЛИЗА СЕДМИЧНО
Годишен абонамент 50 лв.

Адрес: Редакция „Бюлетин“
ул. Май № 7 Пловдив

Отделен брой 1 лв.

Кому да се надяваме?

Ние сме вече в четвъртата година откато взре гласа на последното оржие по фронтовете на враждуващите европейски държави, но и до днес антагонизма между тях не е изчезнал: от бойните полета, борбата се пренесе в канцелариите на дипломатите. Това обаче не значи още, че причините, които хвърлиха държавите една срещу друга и потолиха народите в кървава баня са изчезнали, или пък са престанали да бъдат тъй силно подбудители. Напротив: те съществуват и заплашват дори да предизвикат пак едно ново безумие.

✓ Докато траеше международната война, всички виждаха в нея грубия израз на последните усилия на една умирающа господстваща класа която, в желанието си да закрепни своето владичес-

тво, тласна народите един срещу друг, с цел да ги изтощи и направи неспособни да се борят у дома си за подобрене своя собствен стопански и политически хал. И всички верваха, че действително, това са конвулсиите на умиращото днешно общество, подир което ще настъпи ерата на свободата и социалната правда.

С същата вера живеяха и народите, що пшкат под гнета на чуждото робство. Те се надявах, че големата международна война ще разреши големата социална проблема, а заедно с това ще се даде пълна възможност за национално и политическо самоопределение на всички народи.

Това обаче не стана.

Широките обществени маси по всички страни се указаха неподготвени дос-

татъчно и несъзнали се на-
напжлно за да ликвидират
окончателно с болния со-
циален въпрос.

✓ На някои места народите
се опитаха да се отжрсят
от днешната система на об-
ществени отношения, но у-
нищожавайки диктатурата
на една класа, те попадна-
ха под диктатурата на една
партия, еднакво престижна
в замъшките на своето уп-
равление като съборената
власт и дважд по жестока
от нея. И този път социа-
лната революция абортира.

Заедно с неуспеха на на-
родите да разкъсат вери-
гите на двойното робство,
засили се нахалството и са-
монадеяността на междуна-
родната реакция. Фактори-
те, що крепеха старите си-
стемии на международни от-
ношения и онези, що по-
ддържаха положението на
безправие в своите страни,
събудиха се от унието
на умираюци престижници
и днес на ново откриват
своите инстинкти. ✓ Неуспе-
ха на руската революция е
тежък удар върху поробе-
ните народи. Наистина, те
знаят, че всичко не е за-
губено, че тържеството на
правдата е отложено, но
не и окончателно пропад-
нало, затова и верват в едно
по добро бъдаще. ✓ И съ-
тази вяра, със такива на-

дежди те се залавят пак на
работа да подготвят наново
и ускорят това бъдаще.

Македонският народ, чия-
то зла участ едва ли има
подобна на себе си, твър-
де много разчиташе върху
успеха на международната
революция, защото само то-
зи успех би унищожил ан-
тагонизма между големите
европейски сили и между
малките Балкански държави.
А знайно е, че именно
този антагонизъм крепи по-
ложението на безправие в
Македония и той е който
прехвърля македонца от
гнета на един господар под
игото на други.

Сегашното насилническо
положение в Македония е
санкционирано от между-
народни договори, при из-
работването на които не е
имало две контрактующи
страни, а от една страна
победители — от друга по-
бенени. ✓ Независимо от това,
самият македонец не е до-
питван, а му е наложено
едно решение, по силата на
което Македония е разпо-
късана на три части и ма-
кедонците са оставени под
три чужди гнета. С Маке-
дония стана това, което се
бе случило с Полша преди
години. ✓ И ако последната
требваше да чака една ме-
ждународна война за да до-
бие своята политическа не-

зависимост, Македонија не може да се најава на сжштото, защото неја я разпожсаха ония сжображения на Великите сили, които ги заставиха да сжздадат Полската држава.

Македонеца може и треба да се најава само на себе си, на своите собствени сили, колкото слаби и лабждат те. Той може и треба да се најава още и на револуционите движения в Европа, които имат в основата си социална подкладка, защото успеха на тези движения означава унищожение политичката на империализм, на политическо и економическо сж-

перничество у великите сили, а това значи даване възможност на всеки народ сам да гради своите сждбини.

Днес в Европа има една застој в револуционно отношение. Но това е загишие пред буря, което ще се разрази в пжлната си стихия. Международната реакция е временна. За нейното сломяване работят всички угнетени народя. Кжм техната работа трябва да прибави своите усилия, и македонският роб, ако действително желае да се добије некој ден с политическа свобода и социална правда.

Нова колонизация в Тракия.

Пишат ни от Узун Кюпрю: гржцката власт, за да може да се затврди в Тракия, кждето тя се чувствува в чужда страна, прибегава до старите приоми на турците: прогонване на инородните елементи и настаняване на техните имоти гржци пришелци от Кавказ. На последжк големи маси гржци са били стоварени в Родосто и Деде Агач.

Бжлгарските села в Узун-Кюприска околия за етн по рано от турци маджери са изпразднени от

последните и дадени на гржци чужденци. Само в Узун-Кюприско имало вече повече от 20,000 нови гржци.

Като вземем пред вид, че источна Тракия бе обезбжлгарена от младо-турците през 1913 год. и от друга страна, масовото емигриране и прогонване на турското население през и след погрома на Таяра, ще разберем, че в едно блиско бждаще Тракия ще има нова етнографска физиономия — гржцка. Чрез елинизира-

не на Тракия, към св. София! Това е интимното намерение на гръцката дипломация.

Можем да предполагаме, че с унищожението на инородците и замества-

нето им с гърци, Елада се приготвя за плембесцита, с който, може би ще бждат „зарадвони“ за втори път тракийските бежанци от силните на дея в Европа.—

Под игото на Гърция и Сърбия.

От сведенията, които получаваме извътрешността на Македония, окупирана от гърци и сърби, се вижда, че там продължава да цари властнически произвол, упражняван от малките и големи представители на гръцката и сръбска държави. Последните се чувствуват чужди на местното население и се държат спремо него като завоеватели.

Това, обаче, не им пречи да рекрутират войници из средата на българското население и да ги пращат на най-опасните места, дето трябва да се отстояват интересите на Гърция и Сърбия. Тъй например, според получените сведения, една голема част от населението в Костурско, Леринско, Солунско, Воденско, Ешиже Вардарско, Серско и Драмско—всички мъже от 18 до 50 годишна възраст—са мобилизирани и повечето от тях се намират на Малоазиатския фронт.

Младежите са вжоржже-

ни и оставени на боевата линия, а по възрастните изпхляват тилвата служба непосредствено зад фронта. При последните сражения на пропадналата Гръцка офанзива около р. Сакария, процента на убитите българи е бил доста голям, а още по-голям е оня на пленените, защото те не са желали да се бият за чужда кауза. Ние не знаем как постъпват кемалистските войници спремо пленените македонци гърцки войници, но като се има пред вид сжс какво ожесточение турците воюват срещу некавените гости у дома си, страх ни е, че много от тия нещастни македонци се избиват или пжк се запращат нейде из малоазиатските пустини да довжршат, далеч от своите блиски, един несретен живот. Защото досега нито едно кемалистко комюнике не ни е сжобщило, че има заловени пленници македонци, а такава ние сжс положител-

ност знаем, че има. В двубоя между гърци и турци по малоазятските фронтове македонецата е взима доброволно участие. Там той е заведен насилствено, изтръгнат жестоко от обятията на своите блиски, които е оставил в мизерия и беззакрила. Той не може и не бива да се третира нито като вааг, нит като военнопленник. Неговия живот трябва да бъде пощаден и при пръв удобен случай да се остави свободен да отиде там, дето ще намери сигурност за живота си и работа за прехрана. Българите от България не изпускат случай да подчертават пред външния свят, чрез изявления на свои политически лица, че Македонците са Българи, за чиято съдба България по-право се интересува и грижи. Е добре, защо до сега българското правителство, което флиртува с кемалистите, не се застъпи за освобожаването на македонците, заловени като пленници в Мала-азия? Ако то само не може да сторя това, защо не го направи чрез французското правителство? Нали сега България е уж приятелка на Франция, а последната покровителка на кемаловата държава? Ето един случай, при който България

може да направи едно добро дело — ако пожелае — след толкова пакости, които е причинила на македонецата със своята неспособна политика на завоевания.

В другата част на Македония, завладяна от сърбите, положението на местното население е също тъй лошо. Преди всичко, нищо не е поправено от онова, което войната разруши. Знае се, че всички села бяха разрушени и унищожени по предложение на целия фронт от Дойранското езеро до Албанската граница. Населението от тези села, което бе евакуирано от двете страни на фронта, част от него забгна в България заедно с отстъпващите войски, а друга част остана да се завърне по селата си, но там то намери само развалини, а някъде бяха изчезнали дори и следите на селата. Населението се пръсна по другите села и вички, които бяха дребни собственици, станяха ратаи по чужди домакинства или измряха от болести, глад и истощение.

Сърбите, които претендират, че македонското население е сръбско, нищо не направиха да облекчат страданията на тези нещастници. Те спокойно наблюда-

дават как чезне население-то от цели области, а Сръбската държава извърши още една жестокост: по примера на грцкото правителство, тя също рекрутира войници от Македония и ги праща из далечните краища на своите обширни владения да държи в респект и покорство насилствено анексираното население от Маджари, Италианци, Босняци и други. Всичкото здраво мъжко население в Македония, от 18 до 35 годишна възраст, бе задигнато насилствено от къщи и пратено в казармите по далечните градове тжкмо след войната, в един момент, когато всеко семейство се вуждаеше от съдействието на всички свои членове, особено на мъжете, за поправя-

не на неизмеримите злини които им бе причинил антагонизама между България и Сърбия.

Много от мобилизираните младежи загинаха по чужбина, други се върнаха болни, а трети още продължават службата на крал Александър в туй време, когато тяхните деца, бащи, майки и близки умират от глад и студ, защото единствения здрав и способен за работа член от семейството е откаран със камшик, да се бори за славата и величието на старото Душаново царство.

И сърбите все пак протестират, че населението в Македония е сръбско и че те се грижат за неговото благоденствие... както вжлкхт за агнето.

За чуждестрания легион.

Спомва си всеки, че по време на сжггласенската окупация в България, французките власти подлжгаха много младежи и успеха да ги запишд в своя Legion Etrangere.

Тази «чуждестрана легия» е един особен военен корпус, който квартирува в французките колонии из Африка и в който постлпват хора от разни нации и разни сжсловия. Законни-

те които крепят дисциплината в него сж драконовски, безчеловечни. Предназначението на този легион е да държи в покорно сжстояние всички племена, които французкия империализм завладява из африканските страни. Условията за живеяне са твжртежки и затова редко се намират французи, които да постлпват в легиона. Затова пжк френското прави-

телство си служи със свои агенти из другите държави, дето чрез големи обещания успява да залже някои лекомислени младежи.

Това се случи и у нас. Френцузите подмамиха много млади хора, дори малолетни юноши. Последните незнаеха де отиват, повярвали на обещанията и заминаха. Между излжганите им^е много македончета и тракийци, които окайват дните си из африканските пушинаци. От писмата които се получават от там се вижда, че няколко младежи сж вече убити при постоянните сражения на туземците, а други сж осждени на каторжна работа в Кайена за нищожни простъпки. Има и такива, които са забягнали при туземски племена, обаче нищо се не знае за тяхната участ.

Всички които сж отишли в чуждестранния легион, желаят да се завърнат, но френското правителство ги не пуца, като се основава на Нюйфийския договор по сила-

та на който Франция имала право да рекрутира по доброволно сжгласие младежи за своя легион. Това е тжй, ние знаем, но то се отнася само за пълнолетните доброволци обаче за всички онези, които не сж пълнолетни и сж били излжгани от агентите на френската власт, бжлгарското правителство трябва да направи постъпки за повръщането им, още повече като има пред вид, че и самите родители на излжганите младежи сж подали заявления, а някои от тех сж внесли дори и необходимото обезщетение, което френското правителство е изискало:

Помолени сме от заинтересувани родители да запитаме бжлгарското правителство какво е направило за по-скорошното завръщане поне на малолетните, за които то не може да се извинява сжс вдигане на рамене и заявяване, че е безсилно.

Д В А А Р Ш И Н А.

Онзи ден вестниците сж общиха, че министерството на железниците е разрешило на руските бежанци да пътуват безплатно по бжлгарските държавни желез-

ници, с право да превозват с себе си и багаж до 500 килограма тежест. Ние знаем, че щедроста и вниманието на Бжлгарската държава кжм руските бе-

жанци е неизчерпаема, защото с това то прави политика. Но защо тя не е еднакво любезна и спрямо бежанците от Македония и Тракия? На тях не само не се позволява да пътуват безплатно, та дори им се правят всички възможни спънки. Онязи ден едно семейство, бягайки от Тракия, е пристигнало в Пловдив. Тук обаче митническите власти веднага са турнали ръка на багажа и са задържали всички бакжр, от покщчината, под предлог, че той подлежал на обмняване.

Бедното бежанско семейство едва успяло да стигне до тук и вместо „братската“ страна да го приеме състрадателно, тя го лишава и от необходимото, от онова, което то едва е

успяло да спаси от грабежа на гръцките власти. Тия два аршина, с които бжлгарското правителство мери своята благосклоност спрямо руските бежанци и ония от Македония и Тракия, дават добра характеристика за отношенията на официална Бжлгария към елните и други бежанци. Те говорят твърде много и за чувствата на братство, в името на които бжлгарската джржава е водила своята външна политика в продължение в продължение на дълги години и е тласкала народа в няколко кжрзави войни.

Макар и късно, но македонци и тракийци разбраха вече от що се вдъхновяват «братските» чувства на бжлгарската джржава.

Съобщения.

1-я и 2-я № на Бюлетина се изпращат на всички съчувственици. Тези, които желаят да го получават редовно нека изпратят в редакцията своя абонамент за една година, а онези които не желаят получаването му нека повърнат и двата броя.

Умоляват се всички македонски дужества в Бжлгария да съобщат в редакцията по колко екземпляра желаят да им се изпращат от «Бюлетина» за разпространяване между македонската емиграция.